

Norsk

Pris kr. 1,00

Hefte 3 1949

BRIDGE MAGASIN

Organ for Norsk Bridgeforbund

Interessant
ny
Blackwoodvariant.

Culbertson 1949:

*Intervju med N. B. F.s
president etter hans
Amerikareise.*

*Lillichöök
om bykampen
Stockholm — Oslo.*

Bridgeprat med Halle.

*Spill fra N. B. F.s oppgave-
konkurranse.*

Ekspertklubben.

Reportasje og nyheter.

W. B.:

BRIDGE - À LA CARTE

Sverige har allerede tatt sitt representasjonslag til årets Europamesterskap som spilles i Paris 4.—10. juli. Det ble som ventet parene Lilliehöök—Wohlin og Kock—Werner. Det uttatte lag kan riktignok utfordres av andre svenske lag, som — hvis de skulle besire det offisielle laget — selv erobrer representasjonsretten, forutsatt at det offisielle laget også taper den revansjekamp det har krav på. Svenskene følger altså det engelske systemet, og de utfordrende lag må betale kr. 100,— for retten til å møte det offisielle lag. Det offisielle svenske laget er temmelig sikkert Sveriges sterkeste kombinasjon og vil etter vår oppfatning ordinært måtte regnes som en av favorittene i Paris.

Leserne vil se at vi bruker uttrykket «ordinært». Ifølge offisielle svenske meddelelser er det nemlig bitre motsetninger innen laget. Werner truer med å nekte å stille opp under visse forutsetninger, og Wohlin på sin side erklærer at det slett ikke er sikkert at han ønsker å spille på lag med Werner i Paris. Striden gjelder Lilliehöök—Wohlins nye meldeideer, og det går øyensynlig varmt for seg. I sin bridgespalte omtaler Werner bl. a. anonyme skrivelser og andre henvendelser, og saken har resultert i visse administrative forføyninger vis a vis Lilliehöök—Wohlin.

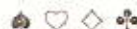
Den umiddelbare foranledning til at striden igjen har tilspisset seg, er bykampen mellom Stockholm og Oslo. Lilliehöök—Wohlin ble av Sveriges Bridgeforbund forbudt å spille sitt system i denne kampen, og Werner har meget sterkt kritisert ett av spillene i denne kampen.

Personlig fulgte vi hele bykampen på nært hold og var bl. a. tilskuer til ca. 75 % av de spillene som Lilliehöök—Wohlin spilte. Dessuten har vi etterpå gjennomgått samtlige spill i kampen.

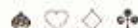
Det er lett å konstatere at paret i flertallet av spillene fulgte Culbertsons system — med den endring som ble opplyst og godtatt, at alle 4-kortfarger var meldbare. Derimot forekom det noen spill hvor Lilliehöök—Wohlin etter en logisk analyse i enkelte tilfelle meldte overensstemmende med det syn som ligger til grunn for deres såkalte system. Men begrepet «system» må vel nødvendigvis gjelde meldemetoden i flertallet av spillene, og det er ingen tvil om at det gikk meldingene etter Culbertson. For ordens skyld konstaterer vi at det hverken under eller etter kampen ble nedlagt noen som helst protest mot parets meldesystem fra norsk side.

Vi kjenner ikke til hvilken ordre Sveriges

Bridgeforbund har gitt sine spillere og aner ikke om spillerne kan ha overtrådt sine instruksjoner. Men det er i verste tilfelle et disiplinærbrudd og ikke noe annet. Med den publisitet som saken har fått, kan det nemlig lett se ut som om spillerne skulle ha begått ulovligheter under spillet, og for å avskjære mulig tvil i så måte, vil vi gjerne ha uttalt at de avvikelser i meldinger som foreligger ikke skyldes private avtaler, men er en direkte følge av god situasjonsoppfatning, logiske deduksjoner og sunn fornuft.

En av de svenske spillerne i bykampen, herr Mats Hedström, tilhører en usedvanlig bridgeinteressert familie. Hans onkel var den første som utga en bridgebok i Sverige — for omkring 40 år siden. Hans mor deltok på det svenske damelaget i Europamesterskapet i Bryssel 1935 og selv er han nordisk mester, svensk mester og altså nå seierherre i bykampen mot Oslo.

Vår artikkel i forrige nummer om de faktiske forhold vedrørende det nye svensk-norske tidsskriftet har foranlediget et noe anstrengt elskverdig svar i det nye magasinet. Lettkjøpte uttalelser som at «alt det kollegaen har fått i vrangstruppen» virker ikke særlig saklig overbevisende, når bladets eneste imotegående innskrenker seg til følgende merverdige uttalelse som vi ikke vil nekte våre lesere fornyelsen av å stifte bekjentskap med: «NBM påstår at Bridgejournalen er en oversettelse av den svenske «Bridgetidningen». Nei... saken er den at Bridgetidningen endelig er kommet ut på originalspråket.» (!?!!)

Bortsett fra at vår såkalte «påstand» var vel underbygget med tall (75 %) og bortsett fra at vi etter bladets «vådeskudd» ser oss nødsaget til å ta vår vurdering av redaktør Jannerstens kvalifikasjoner opp til revisjon, avstår vi fra ytterligere kommentarer. Til eventuell belysning av problemet tillater vi oss bare å sitere det nye magasinet egen tidligere uttalelse at det «braker samme stoff som den svenske Bridgetidningen, men i norsk språkdrakt. Vi får på denne måten en stor stab faste medarbeidere, svenskene Jannersten og Werner» osv. het det dengang.

Forts. side 21.

NORSK BRIDGEMAGASIN

ORGAN FOR NORSK BRIDGEFORBUND

Nr. 3

Mars 1949

20. årgang.

Utgitt av A. M. Hanches Forlag, Kongens gt. 4, Oslo. Tlf. 41 21 81 Abonnement: Kr. 9,00 pr. år.
Red. W. B. Herseeth Frogner, 28, tlf. 44 35 30. Sikrest. kl. 17 - 18. - Lossalg: Kr. 1,00 pr. nummer

Omkring uttagningen til Europamesterskapet i Paris.

Redaktør Halles artikkel i forrige nummer av magasinet om hvorledes uttagningen til årets Europamesterskap i Paris bør finne sted, foranlediget et meget skarpt svar fra et av forbundsstyrets medlemmer. Problemet er både vanskelig og viktig, for det er jo om å gjøre å finne fram til en løsning, som sikrer oss at vårt land blir representert så godt som overhodet mulig.

Utgangspunktet må være gitt: Ingen enkelt norsk klubb teller innen sine rekker samtlige landets sterkeste spillere. I så fall ville en slik klubb ha dominert *alt* som heter plasseringer gjennom f. eks. de siste 3 eller 5 år. Derfor kan vi ikke være enig med Halle i at et enkelt klubblag — selvom det gjelder årets Norgesmester — bør bli vårt internasjonale representasjonslag.

Derimot har redaktør Halle etter vår oppfatning fullstendig rett i det grunnsynet som hans artikkel bygger på, nemlig at Norge bør representeres av et *lag* — ikke av en uttatt «sammensetning» som jo vil bli resultatet av årets uttagninger. Felles «lagånd» er et stort aktivum når det røyner på, kjennskap til lagkameratenes styrke og svakheter basert på et langt mere inngående kjennskap til laget enn en uttagningsturnering med eventuelt skiftende kombinasjoner vil kunne gi, spiller en ikke uvesentlig rolle i skarp konkurranse.

Bygger man på det grunnsynet som

her er gjort gjeldende ligger løsningen rett i dagen. Hvis vi vil bygge opp et lag ubundet av snevre klubbgrenser, så *gi bare lagsammensetningen fri!* Gi landets toppspillere anledning til å danne *fric* lag med tanke på Europamesterskapet. Det er Trygve Sommerfeldts kongstanke som vi slutter oss helt til. Det er jo innlysende at aspiranter med alvorlige hensikter til internasjonal konkurranse, vil gjøre alt for å sikre seg de best mulige lagkamerater og til å gå alvorlig inn for lagtrening — ikke bare makkersamtrening som den nåværende ordning *til en viss grad innbyr til!* Jo sterkere lagkamerater et godt makkerpar kan sikre seg, desto større er sjansene for å vinne retten til å representere Norge og eventuelt plassere seg internasjonalt. At de forskjellige aspirantlagene holder et visst nivå, er lett nok å sørge for ved at forbundsstyret godkjenner samtlige startende lag, for å hindre dødfødte outsiderlag fra å komplisere uttagningsturneringene.

Formen for uttagning sier seg selv: *Utslag* — gjerne etter engelsk mønster hvor man først har sjansen på 1 kamp og deretter eventuelt får en returkamp, slik at ingen enkeltkamp ved et «uhell» skulle bli avgjørende. Det lag som vant en slik uttagning, var dermed vårt representasjonslag, eventuelt supplert med en eller to fremragende spillere uttatt av Forbundsstyret.

Nils Olof Lilliehöök:

Några synspunkter på stadsmatchen Oslo - Stockholm 1949.

Bridgesamkvemmet mellom de nordiske landene har etter min oppfatning den aller største betydning, når det gjelder å drive fram en internasjonalt sett høyverdig og effektiv bridge her oppe hos oss. Europamesterskapet ifjor viste da også at standarden er relativt høy. Hensikten er naturligvis at våre innbyrdes bykamper, landskamper og nordiske mesterskap skal trimme den nordiske eliten slik at den står vel rustet når det gjelder å konkurrere med det øvrige Europa. Det kan derfor ha sin interesse å se litt nærmere på hva som skjer når to nordiske land møtes ved det grønne bord.

Tallene viser at bykampen var meget jevn. Man skulle tro at dette tyder på at lagene spilte en forsiktig bridge

med få «vurpor». Det var imidlertid langt fra tilfelle. Riktig nok begynte begge lagene forsiktig og uten å ta for store sjanser, men ettersom spillet utviklet seg ble det hardere og hardere kamp og begge parter tok etter hvert ganske mange «rå» sjanser. Den som setter seg ned og går igjennom spillene vil nok derfor komme til det resultat at kampen ikke var velspilt. Jeg har i og for seg ingenting å innvende mot dette resultatet, men jeg mener imidlertid i dette faktum å se en ny tendens innen nordisk bridge. Spillet har i de senere årene blitt betydelig hardere. Spillerne har oppdaget at det ikke lenger er tilstrekkelig å spille slik at man garderer seg mot kritikk. Man må nødvendigvis ta en viss risiko for å gjøre

Det grunnsyn som her gjøres gjeldende forener, såvidt vi kan se, de beste sider ved de oppfatninger som har vært gjort gjeldende. Det stemmer til en viss grad overens med Halle — med den viktige endringen at snevre klubbammer er sprengt for å gi adgang til kvalitativt sterkere lagsammensetning. Det stemmer til en viss grad overens med Dæhlin i at uttagningen avgjøres ved en konkurranse mellom særlig kvalifiserte deltagere — men med den viktige endringen at spillerne selv er herre over den lagsammensetning de ønsker og har mest lyst på. Og ordningen er langt mere demokratisk enn noen skjønsmessig uttagning kan bli, fordi alle som har et berettiget krav på å komme i betraktning, får sin sjanse til å delta i uttagningen. Den nåværende uttagningsturnering lider av en ikke uvesentlig svakhet ved at grunnlaget for den er basert på en helt skjønsmessig uttagning som — ihvert-

fall i Oslo — har brakt større overraskelser enn man burde risikere under uttagning til en turnering av den art det her er tale om.

Forslaget åpner perspektiver for langt flere gode spillere enn de nåværende noe snevre uttagingskonkurranser. Finansielt kan det tenkes en ordning med f. eks. en startkontingent av kr. 100,— pr. lag dvs. kr. 25,— pr. spiller. Derved vil det, hvis N.B.F. ikke alene kan make å dekke de reiseutgifter som vil påløpe, kunne dannes en reisekasse som vil være en betydelig hjelp for gjennomføringen av uttagningene. Men selve spørsmålet om startkontingent er i bunn og grunn bare et sekundært spørsmål, nemlig om N.B.F. må ha tilskudd for å dekke reiseutgifter etc. Kan forbundet på annen måte klare de utgifter som arrangementene medfører, er det jo ikke nødvendig å innkreve noen startkontingent.

det vanskeligere for motparten å finne fram til beste kontrakt eller for å legge vanskeligheter i veien for ham når han skal spille hjem kontrakten. Det er ikke bare gjennom false-cardings-finesser, lure motspillvarianter og effektivt motspill at man forsøker å bringe motparten i vanskeligheter. I stadig større utstrekning er angrepet blitt flyttet over til meldingenes område. Gjennom å avgi «lette» doblinger på et tidlig stadium under meldingene forsøker man å frata motparten lysten til å blande seg inn og ødelegge ens egne meldinger. Ved derimot selv å anvende enhver mulighet til forsvarsmeldinger, selv om det inneholder et visst risikomoment, forsøker man å ødelegge motpartens meldeserie. Til slutt risikerer man å drive sine egne meldinger noen sentimeter ovenfor grensen av hva en sunn risikobedømmelse tilsier og likevel kan man rent psykologisk regne med at det er så vanskelig for motparten å avsløre dette at man i de fleste tilfellene slipper helskinnet fra det. Så lenge ingen uhederlige midler kommer til anvendelse, er det naturligvis tillatt å gjøre det så vanskelig som mulig for motparten å melde seg fram til beste kontrakt eller til å klare å spille den hjem.

Oslo spilte jo med 3 par som hvert og ett spilte 4 halvrunder. Det betyr at vi møtte hvert norsk par 2 ganger ved samme bord eller i 32 spill. Allerede dette faktum gjør det vanskelig å uttale seg om de norske parenes spillestyrke. Hertil kommer vanskeligheten av å kunne avgjøre hvilke av ens egne feil som man selv var pappa til og hvilke som i første rekke skyldtes motstandernes disposisjoner. Jeg tror imidlertid at jeg kommer nokså nær sannheten når jeg uttaler at alle 3 parene var noe nær jevnspillende, at de alle sammen spilte godt, men at ingen av dem var absolutt «på høyden». Derimot vil jeg gjerne benytte anledningen til å gi Bjørn Larsen en liten blomst i knaphullet. Han satte mange ganger Wohlin og meg selv i vanskelige situasjoner gjennom sin variasjonsrike meldetek-

nikk. Da han dessuten klarte å levere noen utsøkte lekre forsvarsspill i de 32 spill vi møttes, våger jeg å reise spørsmålet om han ikke denne gangen var den individuelt sterkeste spiller på det norske lag.

Det er kanskje vanskelig å bedømme den bridge som ble spilt i bykampen og hvem som spilte best og heldigst. Men et annet spørsmål er derimot meget lett å besvare. Det gjelder arrangementet. Det var som vanlig perfekt, ikke bare fordi gjestene ble tatt vare på og bortskjemt på den mest uførtjente måten, men også fordi arrangementet *omkring* kampen var førsteklasses. Når man en gang har vært med på en Oslotur, er det lett å forstå hvorfor flertallet av Stockholms bedre spillere mener at nettopp de selv bør få reise dit og spille bykamp.

Av tekniske grunner måtte forrige nummer av magasinet gå i trykken så tidlig at vi dessverre ikke kunne nå å få med Lilliehöök's kommentarer til bykampen. Men vi tror likevel at artikkelen vil bli lest med stor interesse — ikke bare fordi den faller så sterkt sammen med det norske synet på bykampen, men ganske særlig fordi Lilliehöök konstaterer at internasjonal toppbridge er noe annet og *mer* enn bare «håndverksmessig» god og dyktig bridge. Det lag som vil vinne internasjonalt, må ha selve dette *overskuddet* til å kunne yde noe *mer* enn bare god og korrekt bridge. Ungarerne hadde det i 1938 — Dr. Widder var selve eksponenten for nettopp dette «overskudd». Engleenderne hadde det i 1948. Terence Reese—Shapiro ydet en innsats utenom det vanlige. Svenskene Kock—Werner og Lilliehöök—Wohlin har meget av det riktige og her hjemme var Astralaget i slutten av 1930-årene typiske representanter for denne «stil».

De som var tilstede under siste og avgjørende runde i bykampen vil erindre at Lilliehöök—Wohlin i siste runde hadde en nokså klar ledelse. I siste spill i åpent rom fikk imidlertid de

norske spillerne en slik sjanse som er Wienerberegningens «spesialitet» — et spill som innebærer en sjanse til en så stor sving at det kan være helt avgjørende for matchen. Spillet var dette:

♠ 6 5 2	♥ K 10 8 7	♦ Kn 9 6	♣ 10 3 2				
♠ K D 8 4	♥ Kn 5	♦ E 10 8 5 4	♣ E D				
<table style="border: 1px solid black; width: 100px; height: 100px; margin: auto;"> <tr><td style="text-align: center;">N</td><td style="text-align: center;">O</td></tr> <tr><td style="text-align: center;">V</td><td style="text-align: center;">S</td></tr> </table>				N	O	V	S
N	O						
V	S						
♠ Kn 9	♥ E 9 6 2	♦ K D 7 2	♣ K 9 8				
♠ E 10 7 3	♥ D 4 3	♦ 3	♣ Kn 7 6 5 4				

Svenskene i det lukkede rommet — Hedström—Stormgaard — som spilte spillet da runden var halvspilt, stanset i 3 grand etter at Falck-Pedersen som Syd hadde vært inne med en sparmelding på 1-trinet. I det åpne rommet fikk derimot nordmennene være i fred og der gikk meldingene:

Vest:	Nord:	Øst:	Syd:
1 ♦	pass	1 ♥	pass
1 ♠	pass	2 gr.	pass
3 gr.	pass	pass	pass

Som man ser unnløst Øst helt å vise sin usedvanlig sterke ruterstøtte. Hans 2 grandmelding er naturligvis uttrykk for styrke — men den kan da ikke på noen måte få fortalt makker om den meget gode rutertilpasning. Og Øst har ved siden av ruterstyrken første kontroll i hjerter, annenkontroll i kløver og tredjekontroll + en honnør i makkers sekundærmeldte sparfarve. La gå at 2 grand forteller makker at han nødvendigvis må ha noe av dette, men *tilpasningen* får han ikke fortalt. Et blikk på Vests hånd vil vise hvor sterk hans hånd blir etter hjertermelding og ruterstøtte fra Øst.

Det var som sagt rundens siste spill i åpent rom og våre spillere la ikke skjul på da de reiste seg fra bordet at de mente at svenskene hadde gjort det godt mot dem. *Nettopp derfor* — i en knock out match som denne — ville litt av Lilliehööks ånd: dette at man ikke bare melder under hensyntagen til å være «skyddad mot kritik» som

det heter i originalartikkelen, men virkelig setter noe inn når sjansen er der til storscoring, gitt norsk seier! Akkurat slik som Jugoslavene gjorde i Haag 1939. De tapte dengang de fleste spill og lå klart under. Men *derfor* meldte de en «rå» storeslem i siste spill, hvor diverse finesser måtte lykkes og motpartens fordeling også måtte være heldig — *og vant matchen* fordi motstanderne korrekt var stanset i lilleslem. Det var en helt riktig utnyttelse av de sjanser beregningen gir — sjanser som våre Osloberegningsbetonte spillere har svært vondt for å få seg til å ta! La oss ikke her komme inn på rettferdighet eller ta opp noen mannjevning mellom beregningsmåtene. La oss ganske enkelt konstatere at det gjelder å utnytte *alle de sjanser den beregningen man konkurrerer etter gir*. Det er *det* vi må lære oss.

Norsk Bridgeforbunds - -

(Fortsatt fra side 11.)

med en av blindemanns trumfer. Da klarer han nemlig ikke å fange kongen. Altså må han stjele på egen hånd. Før eller senere må Nord komme inn på ♦ ess og ved atter å spille spar til dobbeltrenons tiltvinger han seg stikk for ♥ konge.

Poeng:	N-S	O-V
For å melde 4 hjerter	6	6
For å melde 3 hjerter	3	3
For ikke å melde mer enn 3 spar	2	2
For å bete kontrakten	8	8
For å spille ut spar 3	1	1

Follo krets av N. B. F.

Resultatet fra årets kretsmesterskap for klubber:

1. Oppegård 11 336—210
v. Nygård—Klepper, Foss—Løvstad
  2. Hølen 10 343—233 (39 %).
  3. Kråkstad 10 300—221 (30 %).
- Klasse B.*
1. Ski 9 301—212 (35 %)
v. Løchen—N. Jacobsen Tufte—Rosendahl Jensen.
  2. Hauketo 9 242—210 (13 %).
- Paralell.*
1. Ski 10 220—135.

Culbertson 1949.

Hittil har vi vesentlig vært henvist til å hente våre opplysninger om Culbertsons nye varianter fra den utenlandske fagpressen — særlig da fra Bridge World, som imidlertid bare har offentliggjort bruddstykker av de forandringer som er gjennomført i 1948/49. Nå er omsider Gold Book 1949 kommet og dermed har vi fått fullstendig oversikt over de nye variantene. Det viser seg at Culbertsons system har undergått så vesentlige endringer at vi som offisielt organ for Norsk Bridgeforbund finner det på sin plass å gi en omfattende orientering om «Culbertson 1949», slik at systemet i duplikatlovenes forstand er tilstrekkelig offentliggjort i Norge. Vi tviler heller ikke på at våre spillere vil være interessert i å bli ordentlig orientert om de mest moderne Culbertsonvarianter. Idet vi henviser til de artikler som vi tidligere har publisert, vil vi derfor bringe en artikkelserie om «Culbertson 1949»:

Viktige endringer.

Culbertson har forlatt sin gamle 4—5 grandkonvensjon. Trass i årelang motstand har Culbertson omsider måttet bite i det sure eple og fra nå av er Blackwoods konvensjon blitt Culbertsons offisielle 4 grandkonvensjon. I 1945 utgaven av Gold Book var Blackwood bare tatt med under titelen «Blackwood variations» og Culbertson hevdet den gang at den led av betydelige tekniske svakheter. Men nå har han måttet bøye seg for det faktum at Blackwood er slått helt igjennom.

På bakgrunn av denne utvikling er det overmåte interessant å notere at Culbertson i 1949 tar med svake 2-åpninger med 2 kløver som eneste utgangskrav ved siden av sine vanlige 2-åpninger. Svake 2-åpninger avgis med $1\frac{1}{2}$ —2 honnorstikk og en god 6-kortfarge, sier Culbertson, og angir følgende eksempel på en slik 2-åpning:

♠ D 10 9 7 6 3   ♥ 8   ♦ E Kn 5 4   ♣ 9 3

Det må være ganske interessant for Knut Palmstrøm som for 5 år siden lanserte disse meldingene i nøyaktig samme form her i Norge — men fikk meldingene *forbudt* av det daværende Forbundsstyre — å se at de nå er behandlet i Culbertsons Gold Book — hvilket jo betyr at de er valgfrie varianter til hans system — og *følgelig tillatt i Norge!* ! Og Halles blodige ironi over Forbundsstyrets forbud i Norsk Bridgemagasin nr. 4 for 1946 «i allfall skal en ikke utelukke at en konvensjon *kan* være god, selv om den er alet her på bjerget» kommer med dette i den rette belysning.*

Honorstikktabellen

har undergått en mindre forandring idet verdien av en knekt er noe større enn ifjor. Nå ser tabellen slik ut:

2 honnorstikk
E, K i samme farge
$1\frac{1}{2}$ honnorstikk
E, D i samme farge
1 honnorstikk
Ess alene eller med småkort K, D, i samme farge K, Kn, 10 i samme farge K, x og K, x i forskjellige farger K, Kn og D, x i forskjellige farger
$\frac{1}{2}$ honnorstikk
K, x D, Kn, x, i samme farge D, x og D, x i forskjellige farger

* Spillere som ønsker å sette seg inn i de «svake» 2-åpninger vil finne variantene utførlig behandlet i «Oslo-systemet i moderne Vienna». De kan nemlig brukes like godt enten man spiller Vienna eller Culbertson. På bakgrunn av den internasjonale utvikling er vi ikke i tvil om at disse effektive varianter vil slå fullstendig igjennom. I Sverige er de bl. a. blitt behandlet av Einar Werner i hans bridgespalte.

Plussverdier.

En singelton eller en renons. Men man må bare regne med en singelton eller en renons.

Damen i E, K, D eller i D, x hvis man ikke tidligere har tatt hensyn til D, x ved beregning av honnørstyrken.

Knekten sammen med en høyere honnør i samme farve forutsatt at knekten ikke tidligere er regnet som en del av en honnørstikk-kombinasjon.

Unntagelser: Regn ikke knekten som plussverdi i kombinasjonene: E, K, D, Kn, og D, Kn, double.

Eksempler: E, K, D = 2 + H. S.
E, K, Kn = 2 + H. S. K, D, Kn = 1 + H. S. E, Kn = 1 + H. S.

Tidligere måtte man ha E, Kn, x for å kunne regne 1 + H. S. Nå regnes altså E, Kn for 1 + H. S. E, K, Kn var før bare 2 H. S. Nå er derimot verdien 2 + H. S.

Beregningen av spillestikk

er stort sett uforandret idet dog Culbertson har tilføyd et avsnitt om når spillestikk ikke kan regnes i sidefarver. Hovedregelen er som før at man ikke kan regne langfarvestikk i en farve som motparten har meldt. Men dertil føyer Culbertson at man heller ikke kan regne langfarvestikk hvis makker har åpnet med en forhindreingsmelding eller har vist en 2-seter. Videre må ikke støttehånden telle langfarvestikk hvis han kun sitter med tre trumf og har beskjeden honnørstyrke. Som hovedregel sier derfor Culbertson at støttehånden bare skal telle langfarvestikk i sidefarver hvis han har minst 4 trumf, medmindre åpneren gjentar sin farve, for da er 3 trumf god nok trumfstøtte til at sidefarven lar seg etablere.

Culbertson har dog intet imot at man nytter en langt lettere spillestikk-beregning enn hans egen patenterte metode og angir følgende enkle variant: Regn hvert kort mer enn 3 (i alle farver) for 1 vinner. Legg til antallet av honnørstikk. Trekk fra $\frac{1}{2}$ vinner hvis De bare har 3 trumf. Resultatet gir antall stikk hos støttehånden uten at

De behøver å telle stjelestikk. Beregningen differerer i høyden $\frac{1}{2}$ spillestikk fra Culbertsons offisielle beregningsmetode og vil som regel stemme helt overens.

Den nye grandåpning.

I prinsippet har Culbertson beholdt den såkaldte «svake» grandåpning på $3\frac{1}{2}$ —4 honnørstikk. Han har dog foretatt enkelte små, men ganske viktige endringer. Regelen lyder nå slik: *En grandåpning viser minst $3\frac{1}{2}$ og maksimum 4 honnørstikk med stoppere i minst 3 farver og helst med noen honnørkort i alle farver. Fordelingen er 4-3-3-3 eller noenlunde tilsvarende (det vil si en balansert hånd uten svakere doubleton enn D, x).*

For det første legger vi merke til at mens kravet til hold i dårligste farve tidligere var E, 10, E, Kn, E, D, eller som absolutt minimum K, 2 så kreves det nå ikke mer enn D, x i den dårligste farven. Culbertson begrunner endringen med at en honnør hos makker i tilfelle gir minst 1 kanskje 2 stoppere i farven. Ja selv uten honnørkort i en farve skal det meldes grand hvis man istedet har 4 kort i dårligste farve.

Ekst.:

♠ 8 6 4 2   ♡ D 10 6   ♦ E K 7   ♣ E D 5
eller knekten tredje, ekst.:

♠ E 10 9 4   ♡ Kn 5 2   ♦ E D 5   ♣ E 7 2

Med slike hender skal man ikke nøle med å åpne med 1 grand» sier Culbertson.

Som bekjent har Culbertsons tidligere «svake» grandåpning vært kritisert fordi han tillot grandåpning med for dårlige kort. I år er derfor kravene til grandåpningen strammet noe og det er uten tvil en fordel. Før kunne man åpne med 1 grand forutsatt at man hadde 6 honnørstikk selv om honnørstyrken bare var 3+. Det tillates ikke lenger. Nå sier Culbertson at kravet til $3\frac{1}{2}$ —4 honnørstikk er basert på forutsetningen om at $3\frac{1}{2}$ honnørstikk utgjøres av 6 eller 7 honnørkort. Består de $3\frac{1}{2}$ honnørstikk av «blanke» honnørkort er det bedre å åpne med en

farvemelding. Med $3\frac{1}{2}$ honnørstikk kreves nå minst 6 honnørkort for å kunne åpne med 1 grand. Med 4 honnørstikk er derimot situasjonen en annen. Det kan da gjerne være 4 «blanke» ess. Eks.:

♠ E 6 3   ♥ E D 7   ♦ 7 5 4   ♣ E 8 7 5
Meld 1 kløver.
♠ K D 6   ♥ K 5 3   ♦ E 7 6 3   ♣ K D 5
Meld 1 grand.
♠ E 7 6 5   ♥ E 8 4   ♦ E 6 2   ♣ E 9 6
Meld 1 grand.

Grandåpningens fordeling.

Før var stillingen den at grandåpningen normalt skulle vise 4-3-3-3 fordeling, men at det — som det så fint het — av psykologiske grunner leilighetsvis var tillatt å åpne med grand på fordelingene 5-3-3-2 og 6-3-2-2 forutsatt at langfarven var ruter eller kløver.

Her er nå skjedd den forandring at den leilighetsvis psykologi bare gjelder fordelingen 6-3-2-2. Fordelingene 5-3-3-2 og 4-4-3-2 er nå opptatt som ektefødte grandfordelinger med følgende *unntagelser*: Det skal ikke åpnes med grand hvis 5-kortfarven er spar eller hjerter — eller hvis man har 4-kortfarver i begge de edle farvene —

Culbertson endrer her et fordelingsprinsipp som har stått uforandret siden 1935 og begrunnelsen er at de nye svarregler etter grandåpning har muliggjort en stor utvidelse av grand-

fordelingene (med doubletonfarver) fordi risikoen for å miste en edel farvekontrakt med fordelingen 4-4 på begge hender er blitt omtrent eliminert. I samme forbindelse understreker Culbertson fordelene av å få oppspill til en doubletons honnørkombinasjon som K, Kn — E, 10 eller D, x. Her er noen eksempler på slike grandåpninger:

♠ Kn 10 6 5   ♥ E D 3   ♦ E Kn   ♣ K Kn 8 7
♠ D 6   ♥ E Kn 6   ♦ E D 5   ♣ K 10 8 6 3
♠ D Kn 4   ♥ Kn 10 3   ♦ E K D 5 2   ♣ K 6

Tilbake står så fordelingene 5-4-2-2 og 6-3-2-2. Med 5-4-2-2 er det forutsetningen for grandåpning at begge langfarvene befinner seg i ruter og kløver. Eks.:

♠ D 6   ♥ K 5   ♦ E D 7 6   ♣ E D 8 5 3
og med 6-3-2-2-fordelingen skal langfarven som før være i ruter eller kløver. Eks.:

♠ D 8 4   ♥ K 7   ♦ E D Kn 9 8 3   ♣ E 10

Vi har nå gjennomgått Culbertsons nye regler for grandåpning. Som man ser har han strammet kravene til honnørstyrken og utvidet området for fordelingen. Vi avslutter med to eksempler som viser henholdsvis minimum og maksimum for en grandåpnings styrke:

♠ E Kn 5   ♥ E 7 4   ♦ K D Kn 8   ♣ 9 6 3
♠ E 8 7   ♥ E Kn 10   ♦ K Kn 3   ♣ K D 2

Svarene på grandåpning vil De finne gjengitt i magasinet nr. 10 ifjor.

Hvem vil skaffe oss nye abonnenter?

Spør Deres venner og bekjente om de kjøper eller om de abonnerer.

Kommisjonærer ansettes på meget gunstige betingelser.

Skriv etter gratis prøvenummer til utdeling.

NORSK BRIDGEMAGASIN

A. M. HANCHES FORLAG

Kongensgt. 4, II, Oslo.

Norsk Bridgeforbunds meddelelsspalte.

De offisielle løsninger i N. B. F's oppgaveturnering.

Vi bringer i dette nummer løsningene på de 5 første spill.

Spill nr. 1.

Nord gir. Ingen i sonen.

♠ 8 6
♥ E 6
♦ E K 6
♣ K Kn 9 8 7 5

♠ Kn 9 7 4 3
♥ 10 7 4 2
♦ D 9
♣ 10 3

N	
V	Ø
	S

♠ K 10 5 2
♥ 9 8 3
♦ Kn 7 5 4
♣ E D

♠ E D
♥ K D Kn 5
♦ 10 8 3 2
♣ 6 4 2

Meldinger:

Culbertson:

Nord:	Øst:	Syd:	Vest:
1 ♣	pass	1 ♥	pass
2 ♣	pass	2 gr.	pass
3 gr.	pass	pass	pass

Vienna:

Nord:	Øst:	Syd:	Vest:
1 ♣	pass	1 gr. (1♥)	pass
3 ♣	pass	3 gr.	pass
pass	pass		

Kontrakt 3 grand spilt av Syd. Utspill ♠ 4. Når spilleren kommer inn på ♠ D teller han opp 8 sikre stikk. Mange vil føle seg fristet til å gå løs på kløverfargen i håp om å etablere et eller flere kløverstikk. Spilleren må imidlertid se at han også har en annen sjanse, nemlig i ruter. Ved å spille E, K i ruter først, kan han undersøke om 2 ruterhonorør sitter ugardert eller honorør annen hos Vest eller om en honorør plus nieren sitter double hos Øst. I så fall vinnes 3 grand uten å behøve å gjette kløversitsen. Gir ikke 2 gangers ruterspill det ønskede resultat, har spilleren fremdeles kløversjansen i be-

hold, mens derimot øyeblikkelig kløverspill ikke gir samme muligheter.

Poeng:

	N-S	Ø-V
For å melde 3 grand	5	
For å melde 5 kløver	5	
For å vinne 3 trekk	5	

Spill nr. 2.

Øst gir. N-S i sonen.

♠ E 9 7 6 5
♥ Kn 9 5 2
♦ 3 2
♣ Kn 5

♠ D 8 4
♥ E D 6
♦ D 5 4
♣ E 10 8 4

N	
V	Ø
	S

♠ 3 2
♥ K 7 3
♦ E K Kn 9 6
♣ D 6 3

♠ K Kn 10
♥ 10 8 4
♦ 10 8 7
♣ K 9 7 2

Meldinger:

Øst:	Syd:	Vest:	Nord:
1 ♦	pass	2 gr.	pass
3 gr.	pass	pass	pass

Kontrakt 3 grand spilt av Vest. Utspill ♠ 6. Syd stikker den utspilte ♠ 6 med kongen og spiller ♠ knekt tilbake. Kontrakten er opplagt hvis ikke motparten straks kan ta mere enn 4 sparstikk. Sitter sparfargen fordelt 4-4 spiller det ingen rolle hva Vest gjør, men med en 5-3 fordeling er blokering hos motparten eneste sjanse. Av den utspilte ♠ 6 ser Vest at Syd har 3 kort høyere enn det utspilte, og hans eneste sjanse til blokering er at disse kort er K, Kn, 10. Syd dekker derfor med damen slik at sparfargen blir blokert.

Poeng:

	N-S	Ø-V
For å melde 3 grand	5	
For å vinne 3 trekk	5	

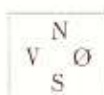

Spill nr. 3.

Syd gir. Ø—V i sonen.

♠ K D Kn 6 5 4 2
♥ E 2
♦ K 9
♣ K Kn

♠ E 10 8 7
♥ Kn 9
♦ 5 2
♣ E 10 7 5 2

♠ —
♥ K D 10 6 3
♦ Kn 8 7 6 4
♣ 9 6 4

♠ 9 3
♥ 8 7 5 4
♦ E D 10 3
♣ D 8 3

Meldinger:

Syd:	Vest:	Nord:	Øst:
pass	pass	1 ♠	pass
1 gr.	pass	3 ♠ (4 ♠)	pass
4 ♠	pass	pass	pass

Kontrakt 4 spar spilt av Nord. Utspill ♥ konge. Spilleren stikker med ♥ ess. Han har følgende tapere: 1 i kløver, 1 i hjerter og eventuelt 2 i spar (hvis fargen sitter skjevt). Hjertertaperen kan jo forsvinne på ruter, men da må denne fargen spilles straks. Tredje gang ruter spilles, stikker imidlertid Vest med ♠ 7. Nå skal Nord kaste sin hjertertaper for å gardere seg mot 4—0 sits i trumf. Stikker han derimot over, risikerer han å tape 2 sparstikk, 1 hjerter- og 1 kløverstikk. Dette er sikkert spill med mindre en av motspillerne skulle ha singelton i ruter.

Poeng: N—S Ø—V

For å melde 4 spar	5
For å vinne 4 trekk	6

Spill nr. 4.

Vest gir. Alle i sonen.

♠ K
♥ E 10 5 4
♦ Kn 9 8 6 5
♣ 9 6 5

♠ 9 7 6 3
♥ K Kn 8
♦ E K 4
♣ E D 3

♠ D Kn 10 8 5
♥ D 7
♦ D 10 7
♣ K 8 7

♠ E 4 2
♥ 9 6 3 2
♦ 3 2
♣ Kn 10 4 2

Culbertson:

Vest:	Nord:	Øst:	Syd:
1 ♣	pass	1 ♠	pass
3 ♠	pass	4 ♠	pass
pass	pass		

Kontrakt 4 spar spilt av Øst. Utspill ♦ 3. Faren for bet ligger åpenbart i mulig ruterstjeling. Øst bør se at hvis Syds utspilte ♦ 3 er en singelton, går han bet i praktisk talt alle varianter, men er det en doubleton (3, 2), eller 4, høyeste fra knekten femte, garderer han seg ved *straks* å etablere et avkastkort i hjerter for sin tredje ruter. Spiller han trumf, mister han tempoet og går bet.

Poeng: N—S Ø—V

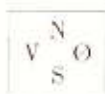
For å melde 4 spar	5
For å melde 3 grand	3
For å vinne 4 trekk	6

Spill nr. 5.

Nord gir. N—S i sonen.

♠ E K 9 8 4
♥ K 6 5 3
♦ E 6
♣ 9 6

♠ 6 2
♥ D 7 4
♦ 7 5 4 2
♣ K D 3 2

♠ D Kn
♥ E Kn 10 9 8
♦ K D Kn
♣ E Kn 10

♠ 10 7 5 3
♥ 2
♦ 10 9 8 3
♣ 8 7 5 4

Meldinger:

Nord:	Øst:	Syd:	Vest:
1 ♠	dobl.	pass	2 ♣
pass	2 ♥	pass	3 ♥
pass	4 ♥	pass	pass
pass			

Kontrakt 4 hjerter spilt av Øst. Utspill ♠ 3. Syd er ikke god nok til å melde 2 spar etter Østs dobling. Nord er derimot på kanten av å melde 2 spar og i så fall kan Syd støtte til 3 spar.

Nord ser av makkers utspill at han har 2 stikk i spar. Med 1 stikk i ruter avhenger beten av at han klarer å tilvinge seg et trumfstikk. Han spiller derfor 3 ganger spar, tredje gang til dobbeltrenons. Spilleren kan ikke stjele

Forts. side 6

Amerikansk bridge.

Store muligheter for at et amerikansk lag starter i Paris!

Norsk Bridgeforbunds president, disponent N. M. Nielsen er nettopp kommet tilbake etter en 5 ukers forretningsreise i U.S.A. President Nielsen som jo også innehar en framtrødende stilling innen European Bridge League, sørget naturligvis for å ta seg av sin hobby «over there» og hadde mange interessante ting å fortelle fra amerikansk bridge.

For det første traff det seg så heldig at både finalen i «Vanderbilt Cup» og i «Masters Individual» gikk av stabelen mens jeg var i New York, forteller presidenten. Selvsagt var jeg meget interessert i å se amerikansk toppbridge og jeg sørget derfor for å være tilstede ved begge begivenheter. «Vanderbilt Cup» regnes for Amerikas mest eksklusive turnering. Deltagerantallet varierer — i år deltok 52 lag. Men da samtlige lag som får lov til å delta i denne turnering blir *innbudt* av turneringskomiteen, ligger nivået meget høyt. Selve turneringen er en utslags-turnering med 48 spill pr. kamp. I år ble cupen vunnet av Lee Hazen, Charles Lochridge, Larry Hirsch, Morrie Ellis og Harry J. Fishbein som beseiret Helen Sobel, B.J. Becker, Myron Field, Charles Goren og Osw. Jacoby med bare 200 poeng i finalen. Amerikanerne spiller totalscoreberegning og som et eksempel på hvor knepen seiren var, kan nevnes at Sobels lag i semifinalen vant med hele 6 270 poeng. Finalen var meget spennende. Etter halvmatch ledet seierherrene med over 1000 poeng, men etter tre fjerdedeler av kampen hadde Sobels lag overtatt ledelsen med 980 poeng. Da byttet Sobels lag ut Charles Goren — en av Amerikas mest fremtrødende spillere — og tapte som nevnt kampen med 200 poeng.

«Masters Individual» som var den annen storturnering jeg fikk anledning til å overvære, ble vunnet av George

Rapee — en av de nyere amerikanske turneringsspillere, som var imponerende rolig og imponerende dyktig. Hans situasjonsoppfatning var enestående. «Masters Individual» er delt i to avdelinger. 1. «Life Masters» og 2. «Masters». (Life Masters er spillere som i offisielle turneringer har vunnet minst 100 poeng etter en nærmere fastsatt poengskala.) Fordringene er meget strenge og Amerika har relativt få Life Masters.

Fra Vanderbilt Cup refererer presidenten følgende spill med Jacoby—Goren som Nord/Syd.

♠	8 5	♥	E D 4	♦	D 9 3	♣	K Kn 8 7 2	
♠	K D 9 7 6	N V O S	♠	Kn 10 4 2	♥	Kn 7 5	♦	8 5 2
♥	9 6 2		♥	8 5 2	♦	D 9 6	♣	
♦	K 10 7 4		♠	E 3	♥	K 10 8 3	♦	E Kn 6
♣	4		♣	E 10 5 3				

Øst gir. Nord-Syd i faresonen. Meldinger:

Øst:	Syd:	Vest:	Nord:
pass	1 ♣	1 ♠	3 ♣
pass	3 ♥	pass	4 ♥
pass	4 ♠	dobl.	5 ♣
pass	6 ♣	6 ♦	dobl.
6 ♠	dobl.	pass	pass
pass			

Goren—Jacoby spiller Cuebids og Syds 4 spar er derfor Cuebid som viser spares. Nords 5 kløver viser esset eller kongen i kløver. Det er klart at sluttmeldingen ville blitt 6 hjerter hvis ikke Øst med sin stamp hadde fratatt Goren sjansen til lilleslem — og ikke ga ham noe annet alternativ enn dobling. Stampemeldingen kostet 1100 poeng. Ved det andre bordet meldte Nord-Syd 3 grand uten innblanding fra motparten. Spar kom ut, og da spilleren tok gal kløverfinesse gikk han 2 betet.

Ialt vant derfor Goren spillet med 1300 poeng.

Presidenten fikk under sitt New York-opphold anledning til å konferere med Morehead, Moyse, Sheinvold, Mc Kenney, Goren m. fl. Bl. a. fikk han anledning til å bli kjent med de nye lovene for duplikat som er under utarbeidelse og det har stor interesse for Norsk Bridgeforbunds arbeid med nye turneringslover. Og som rosinen i pølsen forteller presidenten oss den store nyheten at Charles Goren er meget interessert i å delta i Europamesterskapet i Paris — enten utenfor konkurranse eller ordinært i tilfelle turneringen

gjøres om til et verdensmesterskap. Goren antydet et lag som ville bestå av slike størrelser som Mrs. Helen Sobel, Jacoby, Schenken, Moyse, Fishbein og ham selv — spillere hvis navn er kjent selv over Atlanteren.

Norgesmesterskapet for klubber 1949.

Følgende kamper skal spilles i 4. utslagsrunde:

Duplikatklubben 1, Steinkjær — Namsos Bridgeklubb 1.

Ruterknekt, Trondheim — Raufoss Bridgeklubb.

Kristiansund Bridgeklubb 1 — Grand 1, Alesund.

Bergens Bridgeklubb 1 — K. N. A. 2, Oslo.

Kristiansands Bridgeklubb 2 — Grimstad Bridgeklubb.

Notodden Bridgeklubb 1 — Kristiansands Bridgeklubb.

Moss Bridgeklubb — Larvik Bridgeklubb.

Stange Bridgeklubb 1 — Norrøna, Strømmen.

Trara Bridgeklubb 1 — Oslo Handelsstands Forening 1.

Kloverknekt 2, Oslo — Sorumsand Bridgeklubb.

Astra, Oslo — Sinsen Bridgeklubb 2, Oslo.

Trumf 1, Oslo — Thor, Oslo.

Duplikatklubben 1, Oslo — Systemklubben, Strømmen.

Frigg, Oslo — De 4 Ess, Oslo.

4. runde skal være spilt innen søndag 27. mars.

Finalekampene spilles i Oslo i dagene 25. — 28. mai.

Vil man hevde seg i den stadig hardere konkurranse, må man kunne Vienna til bunns, og hertil skulle Rolf Bøes bok være et ypperlig hjelpemiddel.

Leif Christiansen
(Aftenposten.)

Husk å innbetale kontingenten (på girokonto 13816) for 1949 nå, så magasinet ikke blir stanset.

NORSK BRIDGEMAGASIN

Kongensgt. 4, OSLO

Bowers Blackwoodkonvensjon.

Av Stewart W Bowers — New York.

I siste nummer av *Bridge World* gjør Stewart W. Bowers rede for en smart utvidelse av Blackwoodkonvensjonen. Artikkelen vil sikkert bli lest med stor interesse.

Det er vel et kjent faktum at mang en slem avhenger av om makker sitter med et bestemt ess eller en bestemt konge. I slike tilfelle er ikke Blackwoods konvensjon — i sin nåværende form — til noen nytte. Rene essvisningsmetoder slår også ofte feil. Spørremeldingene løste i sin tid problemet, men de virker så alvorlig forstyrrende på normal meldeteknikk at de nå er blitt fullstendig avskaffet i U.S.A. Den løsning som jeg her anbefaler, består derimot bare av en ganske liten forandring i svarene på Blackwoods 4 grand. De såkalte Bowers-svar er følgende:

5 kl. — Intet ess.

5 ru. — 1 ess i en tidligere umeldt farge.

5 hj. — 1 ess i en farge som makkerne tidligere har meldt.

5 sp. — 2 ess.

5 gr. — 3 ess.

6 kl. — 4 ess.

(En tidligere umeldt farge betyr en farge som ikke er blitt meldt av grandmelderen eller hans makker. Som umeldt farge betraktes envidere alle kunstige fargemeldinger.)

Bowers svarkonvensjon gir grandåpneren anledning til å spille en hvilken som helst sekstrekks kontrakt. Det eneste sekstrekks svar som forekommer (6 kløver), viser alle 4 ess hos svarhånden og hvis grandmelderen ikke ønsker å spille en lilleslem med alle 4 ess hos partner, da har han overhodet ingen grunn til å avgi meldingen 4 grand.

5 grand — spørsmålet etter konger — besvares på tilsvarende måte som 4 gr. F. eks. 6 spar = 2 konger.

Hvis en spiller mener at lokaliseringen av et bestemt ess eller av en bestemt konge er av stor viktighet for

spørsmålet om å melde en slem, kan han ofte bygge opp de innledende melderunder på en slik måte at han — av makkers svar på 4 grand — med sikkerhet kan vite om makker sitter med angjeldende nøkkelkort. Dette kan han gjøre ved med hensikt å melde eller å la være å melde — en bestemt farge. Et eksempel vil klarlegge saken: Syd har gitt og har:

♠ E K D Kn 10 x x
♥ —
♦ E x
♣ K D Kn x

Meldinger (Øst — Vest passer hele tiden):

Syd:	Nord:
2 ♠	3 ♦
4 ♣	4 ♦
4 gr.	5 ♥ ¹
5 gr.	6 ♥ ²
7 ♠	

¹ Viser kløver ess — det eneste manglende ess i de meldte fargene.

² Viser ruter konge — den eneste manglende konge i de meldte fargene.

Storeslemmen kan som man ser meldes med absolutt sikkerhet. Legg merke til at Syd med hensikt meldte kløver for at hjerter skulle bli «umeldt» farge. Han er jo ikke interessert hverken i hjerter ess eller hjerter konge. (Litt sterkt sagt. Med 2 ess hos svarhånden står jo svarhånden står jo også storeslem. Red.) La oss imidlertid anta at Nord hadde meldt anderledes:

Syd:	Nord:
2 ♠	3 ♥
4 gr.	5 ♦ ¹
5 gr.	6 ♦ ²
7 ♠	

¹ Viser kløver ess — eneste manglende ess i umeldt farge.

² Viser ruter konge — eneste manglende konge i umeldt farge.

Også her kan storeslem meldes med absolutt sikkerhet. Legg merke til at Syd i dette tilfelle (etter makkers hjertermelding) avstår fra å melde kløver for å skape problemstillingen: hjerter

som meldt farge — ruter og kløver som umeldte farger, slik at svarene vil vise henholdsvis ess i umeldt farge = kløver ess, og konge i umeldt farge = ruter konge.

I det første eksemplet kunne Nord sitte med:

♠ x x ♥ x x ♦ K Kn 10 x x x x ♣ E x
og i annet eksempel kunne han hatt:

♠ x ♥ D Kn x x x x x ♦ K x x ♣ E x

Det følgende spillet er hentet fra en duplikatturnering hvor et Nord/Syd par som brukte Bowers Blackwoodkonvensjon fikk topp:

♠ E Kn 5		♠ K 10 8 6 2
♥ 10 7 3 2		♥ 9
♦ E 6 5 3		♦ 10 8 7 4
♣ K 2		♣ 10 8 5

♠ D 9 4 3	N	♠ K 10 8 6 2
♥ Kn 4	V O	♥ 9
♦ D Kn 9	S	♦ 10 8 7 4
♣ 9 7 6 4		♣ 10 8 5

♠ 7		♠ E K D 8 6 5
♥ E K D 8 6 5		♥ K 2
♦ K 2		♣ E D Kn 3
♣ E D Kn 3		

Syd:	Vest:	Nord:	Øst:
1 ♥	pass	3 ♥	pass
4 ♣	pass	4 ♦	pass
4 gr.	pass	5 ♠ ¹	pass
5 gr. ²	pass	6 ♥ ³	pass
7 gr. ⁴			

¹ Viser to ess — ikke 3 ess som etter Blackwood.

² 6 trekk er opplagt, men storeslem er mulig hvis kløver konge kan lokaliseres, derfor 5 gr.

³ Viser kløver konge — den eneste manglende konge i meldt farge. Svaret 6 ruter ville ha vist spar konge og benektet kløver konge.

⁴ 13 stikk er nå sikre.

Det er interessant å se at 2 andre par som brukte Blackwood tok sjansen på å finne kløver konge hos makker og hasardmeldte 7 hjerter. De valgte hjerterkontrakt, for å ta med den tilleggssjansen at makker kunne ha singelton i kløver i tilfelle det skulle vise seg at han satt med ♠ konge. Derimot havnet merkelig nok ingen i 6 grand, tiltross for at denne kontrakt vinnes likegyldig om makker har ♠ konge eller ♣ konge.

Fra Trøndelag:

Hjerteresscupen.

hadde i år samlet hele 78 par hvorav 22 gikk til finalen. I denne cupturnering har man ikke lov til å spille med sin faste makker eller turneringspartner, og tilslutningen viser at turneringen omfattes med stor interesse. Resultatene ble:

1	Brekke—Brenden	905
2	Rathe—Andersen	902
2	Rinnan—Leseth	902
4	Haugan—Staven	900
5	Oydahl—Roskraft	849
6	M. Oyen—A. Hansen	892
7	Mathisen—Rolseth	870
7	Dahle—Øien	868
10	Malvik—Hofstad	857

Vi gjengir et par interessante spill, idet vi takker våre hjemmelsmenn, signaturene D.L. og K.R. for spillene.

Syd kortgiver, ingen i sonen.

♠ D Kn 9 x x		♠ x x x
♥ 9 7 6 3		♥ x
♦ 4 2		♦ K Kn 10 6
♣ Kn x		♣ K D x x x

♠ E K x	N	♠ x x x
♥ E D Kn 10 x x	V O	♥ x
♦ 8 5	S	♦ K Kn 10 6
♣ x x		♣ K D x x x

♠ 10 x		♠ 10 x x
♥ K x		♥ E D 9 7 3
♦ E D 9 7 3		♣ E 10 x x
♣ E 10 x x		

Ved de fleste bord stoppet Vest på 3 hjerter som gikk hjem, ved et par bord ble det meldt 4, som resulterte i en bet.

Syd åpnet med 1 ruter, og hva skal så Vest melde? Han har 1 spillestikk for lite til 2 hjerter, så det beste blir å doble opplysende, hvorved meldingene vil gå:

Syd:	Vest:	Nord:	Øst:
1 ♦	dobl.	pass	2 ♣
pass	2 ♥	pass	2 gr.
pass	3 ♥	pass	3 gr.

Denne kontrakt fåes mot ethvert uspill.

Ved et av bordene hvor Vest kom i 4 hjerter, etterat Vest hadde overmeldt 1 ruter med 2 hjerter, spilte Nord

ut $\diamond$ 4, Øst tieren, Syd damen, og Vest åtterten. Hva kan nå Syd lese av dette? Jo, at Vest har bløffkastet, han savner nemlig femmeren, som Vest må ha, ellers ville Nord ha spilt den ut. Videre kan Syd finne ut at Vest må ha ess, konge i spar for å kunne melde 2 hjerter over 1 ruter. — Men Syd resonnerer ikke så dypt, og spilte $\clubsuit$ 10 tilbake i annet stikk, som Vest stakk med esset, Nord advarte med liten spar. Så spilte Vest kløver til damen, som Syd stakk, la ned $\diamond$ ess og en liten ruter, Vest kastet en taper i spar, og Nord stakk med trumf, men nå kunne ikke Nord/Syd få flere stikk — 1 bet.

Men la oss se hvordan det går, hvis Syd tenker litt dypere: Han fortsetter altså trygt med $\diamond$ ess i annet stikk, og spiller $\diamond$ 3 tilbake, det laveste kort i fargen som forlanger kløver tilbake, *Lavinthal*. Vest kaster en liten spar som allikevel er taper. Nord stikker med $\heartsuit$ 7, et unødig høyt kort som viser at han har minst 3 trumf — *trumf-ekko*, returnerer $\clubsuit$ knekt, Øst damen, Syd esset. Så kommer fjerde ruter, Vest har ikke flere tapere å kaste og stikker med $\heartsuit$ 10, som holder, mens Nord kaster sin siste kløver. — Det er nå likegyldig hvordan Vest spiller videre: spiller han kløver til bordet, stjeler Nord, og setter ham inn på spar, og Syd må få for $\heartsuit$ konge, og trekker han $\heartsuit$ ess og en liten (Nord fullfører signalet ved å kaste 6 og 3), kommer Syd inn på kongen og spiller kløver hvorved Nord får for $\heartsuit$ 9, 3 bet.

D. L.

Det neste spillet inneholder et interessant meldeproblem Vest har gitt.

$\spadesuit$ x x x	$\heartsuit$ K x	$\diamond$ D Kn 9 x x	$\clubsuit$ K Kn x x x x
$\heartsuit$ x x x	$\diamond$ —	$\heartsuit$ —	$\heartsuit$ —
$\diamond$ —	$\clubsuit$ Kn x	$\diamond$ K x	$\clubsuit$ E K 10 x x
$\clubsuit$ Kn x	$\spadesuit$ D	$\heartsuit$ E 10 x	$\diamond$ E x x x x x
	$\heartsuit$ E 10 x	$\diamond$ E x x x x x	$\clubsuit$ x x x
	$\diamond$ E x x x x x		
	$\clubsuit$ x x x		

Som det sitter har Øst-Vest ingen vanskeligheter med å vinne 13 stikk i sparkontrakt. Men hvorledes skal meldingene gå?

Under turneringen ble det åpnet med både 1 hj. og 4 hj. på Vests kort. All den stund Vest har regulær åpningsmelding (1 hj.) og behersker sparfargen, er det etter vår oppfatning ikke riktig å starte med annet enn 1 hj. Nord har intet han skulle ha sagt og Øst melder rolig 1 sp. Med renons i makkers åpningsfarge og med bare $2\frac{1}{2}$ honnorstikk skal han ikke, som enkelte gjorde, hoppe til 2 spar. Syd passer og Vest gjentar sin hjerterfarge: 2 hj. Østs beste melding blir nå 3 kl. Vi foretrekker denne meldingen framfor 3 sp. fordi dette etter Culbertson bare er en halvkravsmelding. Øst er jo avgjort for god til å ta sjansen på at makker skal kunne si pass.

Nå er det Vest tur til å melde. Han har jo en glimrende tilpasning til sparkontrakt og meget god trumfstøtte. Han viser sin støtte i spar ved å melde 4 spar (3 spar viser jo kun preferanse og det ville i tilfelle være en grov feilmelding). Nå bør Øst si 5 spar! I gamle dager, da Culbertsons 4—5 grandkonvensjon rådet grunnen alene, var denne melding konvensjonell og ha makker melde 6 hvis han hadde 2 ess. Det er en meldeteknikk som for lengst er forlatt. Flere og flere spillere anvender nå meldingene 5 spar og 5 hjerter som spørsmål til makker: Har du bedre trumfstøtte enn jeg har lov til å regne med etter de meldinger du har avgitt? I så fall vil jeg spille lilleslem! Her har jo Vest adskillig sterkere trumfstøtte enn hans meldinger hittil har kunnet gi uttrykk for og han melder derfor 6 spar.

Ingen av partene nådde slemmen, så derfor vil vi gjerne understreke betydningen av å bruke denne 5 spar og 4 hjertervariant. Den fyller ut et avgjort tomrom i spørremeldingene. Ordinære spørremeldinger gjelder jo hovedsakelig sidekontroller.

♠ ♥ ♦ ♣

EN BRIDGEPRAT MED HALLE

♠ ♥ ♦ ♣

Først noen ord om uttagningen til Europamesterskapet, som jeg kom i skade for å berøre sist.

Jeg går ellers ikke av veien for en diskusjon, men jeg finner det ganske formålsløst å diskutere dette spørsmål med Dæhlin. Såvidt jeg forstår av den halen som han fikk henge på min artikkel i forrige nummer, er stillingen den, at hr. Dæhlin representerer den absolutte saklighet, mens jeg for min del lar meg lede av snevre egeninteresser og personlige prestisjehensyn. Hr. Dæhlin har i snart to år sittet i forbundsstyret full av omsorg for oss alle, mens lumske intriganter til stadighet har forstyrret hans selvfornektende arbeide i bridgens tjeneste. Det må være bittert.

Men derfor blir det ikke lettere å diskutere med en mann, som apriorisk utstyres seg selv med de edleste motiver, og like apriorisk tillegger motparten de mest mindreverdige. Det eneste spørsmål som har noen fornuftig interesse, sier hr. Dæhlin, er hvordan skal man finne fram til Norges absolutt sterkeste lag. Vi andre, som ikke deler hr. Dæhlins syn på uttagningsmåten, er naturligvis bare opptatt av tanken på hvordan vi kan få sendt avsted et lag som ikke er Norges beste.

Det er som sagt ikke mulig å få istand en fruktbar diskusjon på et slikt grunnlag.

For ordens skyld skal jeg imidlertid overfor magasinet lesere presisere hva jeg mener. Jeg mener at prinsippet må være at Norgesmestrene utgjør stammen på laget. Det betyr ikke at det skal sendes seks mann fra den klubb som har vunnet Norgesmesterskapet. Om Norgesmestrene blir representert med to, tre eller fire spillere, er ikke det avgjørende. Det som fikk meg til å ta spørsmålet opp var den etter mitt

skjønn fullkommen uforsvarlige framgangsmåte at Norgesmestrene som sådanne settes ut av betraktning når et landslag skal tas ut. Det er forskjell på bridge og på fotball, ikke bare når det gjelder lagets størrelse, men også når det gjelder den enkelte spillers misjon. En målmann er en målmann og en ytre venstre er en ytre venstre. Men en god bridgespiller er en god bridgespiller, hva enten han for anledningen er plasert som Øst eller Vest.

Major Brun har truffet spikeren på hodet når han i en betraktning i Aftenposten hevder, at det lag som blir tatt ut iallfall må ha slått Norgesmestrene i en uttagningsmatch. Jeg fastholder at dette prinsipp følges i England og i de fleste andre land.

Ellers forbauset det meg, da jeg fikk se vedkommende nummer av Bridgemagasinet, at min artikkel var utstyrt med en hale. Hale-metoden er en avlegs og lite verdig form for journalistisk polemikk, som presseorganisasjonene også har tatt avstand fra. Under alle omstendigheter må halen være forbeholdt redaksjonen, og den framgangsmåte som er benyttet i dette tilfelle, at et manuskript på forhånd blir forelagt en person som antas å være uenig i dets innhold, slik at han kan svare i samme nummer, og i form av en etterskrift, den hører ingen steds hjemme. Redaktøren skal innta eller refusere en artikkel, eller eventuelt konferere med forfatteren for å få den beskåret eller endret. Men det er ytterst illojalt overfor forfatteren å mobilisere motinleggene på forhånd, og å trykke dem i haleform. Et hvert sammelig skrevet motinnlegg er bare av det gode, men det får komme i tur og orden. En får lese artikkelen på trykk og svare i neste nummer. Alt annet smaker av forhåndsensur.

Jeg kjenner til at det mellom Bridge-magasinet og Bridgeforbundet er truffet en avtale, som nettopp går ut på at et hvert angrep på forbundsstyrets medlemmer eller disposisjoner, skal forelegges for forbundsstyret på forhånd. Det kunne ikke vært inngått en mer uheldig avtale, og jeg legger ikke skjul på at den var hovedgrunnen til at jeg trakk meg tilbake som magasinets redaktør.

Det betyr ikke det aller minste for Bridgemagasinet å kunne titulere seg som Bridgeforbundets organ. Ikke et menneske holder magasinet av den grunn. De som holder det eller kjøper det, gjør det i kraft av innholdet, i kraft av hva det evner å bringe av godt stoff. Da forbundsstyret stilte denne betingelse, hva jeg mener var lite overveiet av forbundsstyret å gjøre, burde magasinet svart nei: Da fikk Forbundet heller begynne med et bridgeblad for seg selv. Det kunne bli hardt nok i tillegg til de to vi allerede har. Men sikkert er det at ingen skribent med selvaktelse kan finne seg i å bli forhåndssensurert på den måten at alt som er «farlig» blir innrapportert til styremedlemmer og imotegått i samme nummer med skolemesterens røde blyant. Det betyr at forbundsstyret under alle omstendigheter skal ha det siste ordet.

Det kan bare føre til at magasinet blir tommere og tammere enn det behøver å være, fordi det er så sin sak å ta opp spørsmål til drøftelse når en kan risikere å bli irettesatt på den måten som systemet innbyr til. Jeg for min del ønsker iallfall ikke å bli behalet hverken av Dæhlin eller noen annen.

Et par spill til slutt, det er tross alt derfor vi prater sammen:

♠ 8 3	♠ K D Kn 7 2	♠ E 10 9 6									
♥ 10 8 7	♥ E 2	♥ D Kn 9 6									
♦ D Kn 7 2	♦ 8 6 5 3	♦ 10 4									
♣ Kn 10 6 5	♣ 4 3	♣ D 9 7									
<table style="border: 1px solid black; width: 100px; height: 100px; margin: auto;"> <tr><td></td><td>N</td><td></td></tr> <tr><td>V</td><td></td><td>O</td></tr> <tr><td></td><td>S</td><td></td></tr> </table>				N		V		O		S	
	N										
V		O									
	S										
♠ 5 4	♠ 5 4 3										
♥ K 5 4 3	♥ E K 9										
♦ E K 9	♦ E K 8 2										
♣ E K 8 2											

Syd spiller 3 grand, Vest starter med ruter 2.

Poenget?

Syd skal stikke Østs tier og fortsette med en liten spar, som han overlater til motparten! Altså en liten, ikke honnør fra bordet. Grunnen finner De selv. En sjelden, men fullt logisk form for safety play.

Neste spill har årets europamester Terence Reese berettet om. Det har et lignende poeng, men ikke fullt så klart, synes jeg:

♠ E K 9 3	♠ 8 4 3 2	♠ D 7 6 5									
♥ 6	♥ K 6 5	♥ Kn 10 9									
♦ D 10 9 6 5 2	♦ E Kn 7 4 3	♦ K 8									
♣ D 10	♣ 2	♣ E 9 7 5									
<table style="border: 1px solid black; width: 100px; height: 100px; margin: auto;"> <tr><td></td><td>N</td><td></td></tr> <tr><td>V</td><td></td><td>O</td></tr> <tr><td></td><td>S</td><td></td></tr> </table>				N		V		O		S	
	N										
V		O									
	S										
♠ 10	♠ E D 8 7 3 2										
♥ —	♥ —										
♦ —	♦ K Kn 8 6 4 3										

Syd spiller 4 hjerter, Vest starter med ♠ K og skifter til ♥ 6.

De stikker på bordet med kongen og trekker kløver, som Øst legger en liten på, naturligvis, Og De?

Skal legge en liten, sier Reese. Sitter nemlig kløverne 3 : 3 er alt vel og bra, men sitter de 4 : 2, som her, vinner De ved denne spillemåte hvis en av motspillerne har esset eller dammen annen, sier Reese. Og han vet nok hva han sier.

R. Halle.

Det kan selvfølgelig være delte meninger om berettigelsen av den avtale som er inngått mellom Norsk Bridgeforbund og dets organ Norsk Bridgemagasin. Men det sier seg selv at redaktøren er forpliktet til å respektere inngåtte avtaler. Det er forøvrig et faktum at redaktøren ikke la to pinner i kors for å fremskaffe noen hale — rent teknisk medførte nemlig svaret at 1½ side av Ekspertklubbens løsninger måtte utgå samtidig som forrige nummer ble noe forsinket.

Spørsmålet om uttagningene til Paris har imidlertid vakt interesse utover de to debattanters rekke og vi overlater ordet til den kjente sorlandske brid-

geleder, herr Kristen Mørland, Grimstad, som har bedt om plass for den følgende artikkel:

PARISERFARERE

Jeg har i mange år betraktet Norsk Bridgemagasin som noe av det koseligste lesestoff jeg kunne ha når jeg i en ledig stund ville hygge meg med å studere bridgens mange problemer.

Grunnen til dette er først og fremst at dette magasin alltid har vært helt strålende redigert, liksom redaktøren har hatt evnen til å kunne skaffe seg særlig dyktige medarbeidere. Hvem har f. eks. ikke gledet seg over Sadar Sahibs mange underholdende — men samtidig meget lærerike — bridgenoveller? Og hvilke bridgespillere har ikke hygget seg med å studere «Ekspertklubben»s mange fine og eminente spill og med sine sunne og logiske løsninger?

I samme åndedrett vil jeg også nevne artikkelserien «En bridgeprat med Halle». Bare få bridgeskribenter har i samme utstrekning som Halle bidratt til å høyne bridgenivået utover landet. Og «bridgepraten» i dette magasin er vanligvis høyaktuelt stoff som vi alle gleder oss over å kunne studere.

Men dette forhindrer ikke at jeg ved enkelte anledninger reagerer motsatt. En «fast spalte» i magasinet som den herr Halle redigerer, bør etter min mening være viet de mange problemer som bridgespillet i seg selv reiser, og ikke som tilfellet nå og da har vært — at spalten vesentlig brukes til angrep og kritikk.

I siste nummer av Bridgemagasinet kritiserer Halle meget sterkt uttagningen til Europamesterskapet. Alt som Forbundsstyret foretar seg for å finne fram til det lag som best kan representere Norges farger stemples som «noe dill». Nei — Halle er av en annen mening enn forbundsstyret, og da mener han å ha rett til å mistenke forbundsstyret for at representasjonslagene blir sammensatt av «spillere med velklingende bridgenavn og sentrale forbindelser».

Kritikken Halle framsetter virker ikke særlig overbevisende. Hans eksempler fra England og Sverige gir ikke grunnlag nok for sammenlikning. Og når Ivar Dæhlin i samme nummer gir leserne beskjed om at hverken England eller Sverige tar ut sine lag slik som Halle hevder, blir vi stående nokså uforstående overfor dette utfall.

Forbundsstyret innser at Norgesmesterskapet i bridge er og blir en lag-turnering for klubber. Det lag som vinner er utvilsomt blant landets aller beste klubblag. En må også være enig med Halle i at den klubb som vinner Norgesmesterskapet har krav på å bli betraktet som landets beste. Men dette forhindrer selvsagt ikke at det kan settes opp et enda sterkere landslag ved å plukke fram de beste parene eller de beste enkeltspillere fra flere klubber og la

dem få anledning til å spille seg sammen. Hvorfor har herr Halle aldri beklaget seg over at Fotballforbundet ikke har benyttet seg av Norgesmesterne som obligatoriske spillere på landslaget i fotball? Det har tvert imot hendt at Norgesmesteren ikke har fått en eneste spiller med på representasjonslaget utad.

Når dertil kommer at Bridgemesterskapet avvikles som en cupturnering som gir rom for visse tilfeldigheter, må det være innlysende at man ikke uten videre kan si at Norgesmesteren blant klubbene er det beste bridge-lag Norge kan stable på benene.

Det faller fristende i denne forbindelse å trekke fram et eksempel. I årets mesterskap ble Skien slått av Larvik. Larvik ble igjen slått av Bøle & Borgestad — og på toppen av dette gikk Grimstad i 3. runde hen og beseiret Bøle & Borgestad stort. Tar man imidlertid disse 4 klubbene og setter mot hverandre i en seriekamp over et større antall spill, er jeg like overbevist om at Skien ville vinne som jeg vet at Grimstad ville bli jumbo. Skulle ikke dette være bevis nok for at man ikke uten videre kan regne med at cupmestrene er de absolutt beste spillerne i landet? Har det ikke hendt for at en storfavoritt har vært uheldig i Norgesmesterskapet, trass i at han kanskje gjennom hele sesongen har vært mer eller mindre suveren?

Jeg for min del synes det er et strålende tiltak forbundsstyret er gått til når de har satt i gang en større uttagningsturnering blant Oslos beste spillere — liksom provinsens utøvere av bridgen gis høve til å prøve seg mot de beste Oslospillerne. Et bedre uttagningsgrunnlag finnes ikke så lenge fotballen er rund og kortene firkantet.

Det er ingen tvil om at redaktør Halles artikkel om uttagningsproblemet har vakt stor interesse. Spørsmålet har bl. a. vært drøftet av major Johannes Brun i hans bridge-spalte. I betraktning av herr Bruns store erfaring i internasjonal bridge, finner vi det riktig å gjengi hans syn på saken (i utdrag):

«Vi kan ikke se annet enn at Norgesmestrene i og med sitt Norgesmesterskap har en viss rett til å anses som landets p. t. beste lag, og man kan ikke godt utta noen andre, i alle fall ikke med mindre disse lag kan slå Norgesmestrene . . . Derimot kan Norgesmestrene ikke ha krav på å få med mer enn 4 mann på laget. Og da det er tillatt å medta inntil 8 spillere, kunne det jo tenkes å være en ordning at forbundet ved siden av Norgesmestrene uttar inntil 4 spillere.» Etter å ha nevnt at «det for framtiden vil være anbefalelsesverdig at finalen i NM framskyndes nettopp med henblikk på en slik representasjon» (i Europamesterskapet), avslutter herr Brun: «Vi tror neppe de kommende Norgesmestre vil være enig med hr. Dæhlin i at det er mer ærefullt å vinne NM enn å ha plass på representasjonslaget, all den stund man ikke anser dem for gode nok til å være med der.»

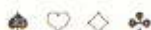
Vi noterer at

- Dansk Bridgeforbund er 10 år i år. Vi gratulerer og takker for godt samarbeid.
- England slo Skottland i landskamp med 5280 poeng etter at den første $\frac{3}{4}$ av kampen hadde vært praktisk talt jevnspilt.
- finalen i uttagningen til åpen klasse i Paris spilles i Oslo 23/4 og 24/4.
- fruene Angell—Haraldsen og Bergh—Wego har vunnet dameuttagningen til Europamesterskapet som spilles 4.—10. juli i Paris. Det deltok 11 lag og vinnerlaget hadde 7 seire, 1 uavgjort og 1 tapt kamp.
Vi vil i denne forbindelse gjerne gi dameuttagningsens utrettelige leder, frøken Amundsen en stor bukettt røde roser for hennes fremragende arrangement og like fremragende gjennomføring av finansieringen, som for damenes vedkommende har gitt hele 5 000 kroner. Vi tar samtidig hatten av for frøkene Henriksen som gratis har påtatt seg arrangementet av alle uttagingskamper.
- at Forbundsstyret i styremøte den 10. mars vedtok at damelaget i Paris skal bestå av 6 spillere. Etter at kvalifiseringen er avsluttet, ble det bestemt å gå i gang med parutregning av turneringen idet meningen er å ta ut det parmessig best plasserte par som tredje par til Paris.
- Finland har innbudt til Nordisk Turnering i Helsingfors 31/8—3/9.
- Harrison—Gray, som var lagkaptein på det engelske laget som vant EM. i København 1948, har vunnet «London Master»-konkurransen med 452 poeng foran Tarlo og Pavlides (begge 426). Terence Reese ble nr. 10 (381) og Shapiro nr. 14 (361) mens våre øvrige kjenninger fra København Rayne og Konstam ble henholdsvis nr. 23 og 24.
- Oslo Kretsstyre har uttatt følgende lag til bykampen mot Bergen som spilles i Oslo 26/3 og 27/3: Halle—Schroder Nielsen, Bundi—Ernst Johansen, Robert Larssen—Trygve Sommerfelt og Dæhlin—Andersen med Jens Magnussen—Gunnar Hauge som reserver.
- Gullmerkekomiteens innstilling foreligger, og vil bli offentliggjort på Bridgetinget.
- Harstad Damebridgeklubb er opp tatt som ny klubb i N.B.F.
- Astra ble kretsmester i Oslo med seier over Sinsen i finalen.
- Hjerterdame har feiret sitt 15-årsjubileum med en åpen dameturnering som ble utmerket ledet av Rolf Bøe. Det var et populært innslag at resultatene ble gitt etter hvert fjerde spill. 42 par startet hvorav 16 gikk til finalen som ble vunnet av fru Haraldsen—frk. Dillerud K.N.A. med 259 $\frac{1}{2}$ poeng foran frk. Christiansen—frk. Brevig, Victoria (232 $\frac{1}{2}$) og fru Ramn Johansen—fru Rønsdal K.N.A. (227 $\frac{1}{2}$).
- Duplikatklubben som også feirer 15-årsjubileum har hatt en flott sesong. Klubbens A-lag hevdet seg med glans i A-lassen, B-laget vant sin klasse og spilte seg altså opp i klasse A fra neste sesong og C-laget kopierte bedriften ved å vinne sin klasse og gå opp i B. Samtidig tok klubben for første gang en aksje i sin egen pokal DK-pokalen foran klubber som Kløverknekt og Sinsen. Jubileet ble feiret med en meget stilig fest med representanter for Forbundet, de deltagende klubber i DK-pokalen og pressen.
- semifinalene i parimesterskapet skal spilles i Narvik, Trondheim, Bergen, Ski og Skien. Finalen spilles på Hamar 17.—19. juni.
- annen runde i parimesterskapet i Oslo spilles 17/3 og 30/3 med 50 % utslag.

BRIDGE - A LA CARTE *forts. fra s. 2*

I den senere tid har det vært en meget interessant tilgang på nye bridgebøker. Først kom Erik Schuberts lenge annonserte «One over one» som vi har gjort til gjenstand for et inngående studium. Så kom Eric Jannersten med en bok om konkurransebridge, men først og sist kom det nye Culbertsonbøker: Gold Book 1949 på engelsk og «Kontrakt-bridge for alle» i en smidig og lett forståelig oversettelse til dansk ved ingeniør Herman Delichen, mannen som i første rekke har æren av å ha reorganisert det internasjonale bridge-samkvem gjennom sin betydelige innsats ved organiseringen av European Bridge League — en innsats som Norsk Bridgeforbund under European Bridge Leagues kongress i København ga ham sin utmerkelse for.

Og så overlater vi ordet til Sadar Sahib, som gir løsningen på sitt meldeproblem i forrige nummer.

Hva skal Syd si? Han har følgende kort:

♠ K D 10 7
♥ D Kn 8 7
♦ 8 5
♣ E 10 5

Meldinger:

Vest:	Nord:	Øst:	Syd:
pass	1 ♣	pass	1 ♠
pass	3 ♣	pass	3 ♥
pass	3 gr.	pass	?

Ja, hva skal Syd si?

Syd har med sin sparmelding fortalt Nord at han har en meldbar sparfarge, og med sin hjertermelding at han har meldbar farge også der. Men han har ikke sagt mer om sin honorstikkstyrke enn at han har godt og vel et honorstikk eller litt mer.

Men før Nord vet mer om Syds hånd enn at han har meldbar sparfarge og det minimum av honorstyrke en slik melding forlanger, hopper han i kløver — han henger ut agnet til utgangsmelding, hvis makker har litt mer enn hans sparmelding sier. Hadde Nord sagt to kløver, ville Nord's tre grand naturligvis blitt stående. Men hans hopp i kløver forteller om en lang kløverfarge, antagelig seks kort, og dessuten at han har tre eller flere honorstikk utenfor kløverfargen, hvor Syd ser han bare kan ha ett. Da Nord kan ha et honorstikk i spar, må han ha 2 eller mer i hjerter og ruter. Det er derfor helt ufarlig for Syd å si fire kløver — utgangsmelding i kløver vil ikke kunne tapes. Og denne lille sleminvitasjon som ligger i at Syd etter at utgangsmelding er nådd, fortsetter meldingen, bør Syd da gi Nord den fornødne orientering over Syds hånd til å velge bare utgang eller gå i slem.

Det er naturligvis så at hvis kortene bare inneholder fem kløver, så tapes poeng, idet 5

trekk nok vil fåes i en grandkontrakt. Men dette oppveies ved den mulighet Syds 4-kløvermelding gir Nord til å rekke slemmelding.

Og så får leserne 2 nye Sadar-problemer:

Før mange år siden — jeg tror det var i min første redaktortid — fikk jeg fra en klubb i en norsk by et brev, hvor jeg ble bedt om helt privat å si min mening om nedenstående to spørsmål. Jeg var klar over at begge var lagd for å sette redaktoren i kattepine og kanskje muntre seg litt over svaret. Men jeg svarte likevel. Og hva vil nå leserne svare?

1. Syd var giver, ingen i sonen, og meldingene hadde gått:

Syd:	Vest:	Nord:	Øst:
2 ♣	pass	2 ♦	pass
3 ♣	pass	3 ♦	pass
3 ♥	pass	3 ♠	pass
6 ♣	pass	?	

Nord hadde denne hånd:

♠ E K 6 2
♥ 8 5 4
♦ E K D 6 5 3
♣ —

2. Syd hadde meldt 6 spar rett i — og hva skulle Nord svare med denne hånd:

♠ —
♥ E Kn 9 4
♦ 10 7 6 4
♣ E K 8 7 4

Dette var i hine dager, da spørremeldinger, grandkonvensjoner og Blackwood var ukjente begreper.

Sadar Sahib.

Interskandinavisk bridgeturnering på Skagen til sommeren.

Det går ennå frasagn om den ualmennelig festlige interskandinaviske parturnering, som ble arrangert på Jeckells Hotell, Gammel Skagen, for 2 år siden. På grunn av Europamesterskapet i København ble det i fjor ikke arrangert noen sommerturnering i Danmark, men i år blir det atter anledning til å kombinere en festlig sommerferie med en sikkert like vellykket mixed-parturnering under den kjente bridgeekspert Anders Mollers dyktige ledelse. Sommerturneringen spilles i dagene 20.—27. august, og alle deltakere er forpliktet til å spille Culbertsons system. Ved siden av bridgen blir det anledning til et rikt badeliv, samtidig som det treffes forskjellige arrangementer til glede for deltakerne. Pris for opphold, startkontingent etc. er danske kr. 155,— eksklusiv drikkevarer og betjeningsavgift.

Idet bladet går i trykken, noterer vi at Bjørn Larsen i sin siste bridgespalte går inn for den samme prinsipielle løsning som vi har gjort oss til talsmann for i vår leder om uttagingsproblemet.

EKSPERT

REDIGERT AV

KLUBBEN

LEIF FALCK-PEDERSEN

MARSOPPGAVERNE

Oppgave nr. 9.

Med alle i farenonen er meldingene gått:

Vest:	Nord:	Øst:	Syd:
1 ♠	2 ♥	pass	?

Hva melder De som Syd når De har disse kortene?

♠	Kn 5
♥	K 4
♦	E Kn 9 8 7
♣	E 10 6 3

Oppgave nr. 10.

Øst—Vest i farenonen. Deres makker Nord åpner i første hånd med 3 hjerter. Øst sier pass. De har:

♠	K D Kn 9 7 6
♥	2
♦	D 8 5
♣	Kn 7 3

Hva melder De?

Oppgave nr. 11.

Alle i farenonen. Meldingene:

Nord:	Øst:	Syd:	Vest:
2 ♠	3 ♦	1 ♠	2 ♥
pass	pass	4 ♠	pass

Vest spilte ut ruter ess. Kortene:

♠	K D 10 6
♥	10 8 4
♦	Kn 9 5
♣	9 4 2

	N	
V		O
	S	

♠	E Kn 8 5 3
♥	E 9 7 3
♦	10
♣	E K 5

På ruter ess la Øst ruter 2 og i 2. stikk spilte Vest kløver 5, Øst kløver dame og Syd kløver ess. Syd spilte liten spar til tieren og trumfet ruter 9 med spar ess. Øst—Vest fulgte spar, men Vest var renons i ruter og kastet hjerter 6.

Hvilken sjanse bør Syd spille på?

Oppgave nr. 12.

Øst—Vest i farenonen.		Meldingene:	
Nord:	Øst:	Syd:	Vest:
2 ♣	pass	1 ♦	pass
2 gr.	pass	2 ♦	pass
4 ♠	pass	3 ♠	pass
		pass	pass

De sitter nå Vest og har spilt ut hjerter Dame. Deres og bordets kort:

♠	E 4 3
♥	K 6 4
♦	5
♣	E Kn 9 7 5 4

♠	7 6 2
♥	D Kn 10 5
♦	E 8 4 2
♣	3 2

	N	
V		O
	S	

Bordets konge blir stukket med esset av Øst. De får neste stikk for hjerter 10, men spilleren trumfer så hjerter knekt med sp. 10. Deretter spiller Syd ruter 10.

Hvordan mener De spillet kan hetes?

Løsninger sendes tannlæge Leif Falck-Pedersen, Mysen, innen 10. april.

LØSNINGER

Løsning på oppgave nr. 1.

2 ruter; 5 poeng. 2 kløver; 5 poeng. 2 hj.; 4 poeng. 2 spar; 2 poeng. 4 spar; 2 poeng.

Kommentar til oppgaven ble gitt i februarnummeret.

Løsning på oppgave nr. 2.

Ingen i farenonen. Meldingene:

Nord:	Øst:	Syd:	Vest:
1 ♦	1 ♠	?	

Hva melder De nå på Syds kort:

♠	5
♥	Kn 10 6 5 3
♦	10 8 6
♣	E 10 9 5

2 hjerter; 5 poeng. Pass; 2 poeng. 2 ruter; 1 poeng.

Ved første øyeblikk ser det ut til at det ikke finnes noen annen forsvarlig melding enn pass på kortene, men ved nærmere ettertanke finner vi ut at kortene er temmelig sjanse-rike. En ikke helt shaded femkorts majorfarge, singleton i motpartens farge, tilpasning til makkers åpningsfarge og E 10 9 fjerde i kløver. Det skal ikke mer til hos makker enn noe slikt som

♠ x x x ♥ K D x ♦ E D Kn x x ♣ K x
og vi har prima utgangssjanser.

Det viktigste ved det hele er at vi ikke har tid til å forholde oss avventende. En sannsynlig utvikling er at Vest støtter sin makkers sparmelding. Det kan bli vanskelig for vår makker å komme igjen, og neste gang vi selv får sjanse til å melde, må vi eventuelt gjøre det på 3- eller 4-trinnet.

Poenget er at vi ikke må la oss bli utmanøvrert av motparten. Å støtte ruter eller melde kløver har liten hensikt. Sjansen ligger jo i hjerter.

Løsning på oppgave nr. 3.

Med Øst—Vest i faresonen har meldingene gått:

Nord:	Øst:	Syd:	Vest:
	1 ♣	dobl.	pass
1 ♦	1 ♠	dobl.	2 ♣
pass	pass	2 ♥	pass
4 ♥	pass	4 gr.	pass
5 ♥	pass	6 ♥	pass
pass	pass		

Vest spiller ut spar 4. Nord—Syds kort:

♠ E 6 3	♠ K Kn 7 2
♥ D 4 2	♥ E K Kn 10 9 6
♦ E 10 7 5 N	♦ K 4
♣ 6 5 4	♣ 7

Som Syd legger De spar 3 fra bordet, Øst tar damen og De kongen. De spiller så K og Kn i hjerter. Øst følger med hj. 3 første gang og kaster kløver E annen gang.

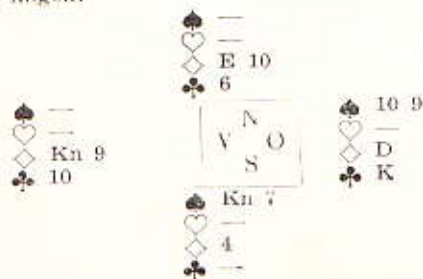
Hvordan bør De fortsette og hvilken sjanse har De til å vinne spillet?

5 poeng: Ta tredje runde trumf, spille kløver og siden legge an en garde skvis mot Øst.

Hvis Øst har fordelingen 5-1-1-6 med en ruterhonor single, vinnes spillet lett ved en ruterfinesse, og den muligheten har vi alltid i bakhånd. Det er nok adskillig mer sannsynlig at Øst har 5-1-2-5, (bl. a. fordi Vest ikke meldte 1 ruter i første melderunde) og det er da mest tenkelig at han har en honor double i ruter, altså noe slikt:

♠ D 10 9 8 5 ♥ 3 ♦ D 6 ♣ E K D Kn 3

Etter at motparten har fått sitt kløverstikk, er det likegyldig hva som kommer i retur. Vi kan i alle fall ta spar ess, ruter konge, trumfe en kløver, og siden spille trumf til bunns. Når siste trumf spilles og Øst skal kaste er stillingen:

Øst skal altså kaste et kort på siste trumf, og uansett hva han kaster, får vi resten. Spar kan han ikke kaste; kaster han kløver vil Vest bli skviset når vi spiller spar knekt, og kaster Øst ruterhonnoren kan vi knipe opp Vests ruter.

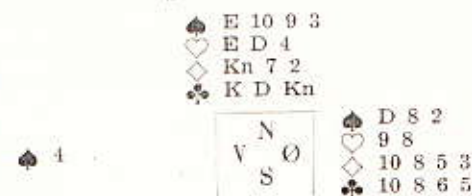
Om Øst skulle ha honor single eller begge honorene double, vil dette automatisk bli avslørt i sluttposisjonen. Har Øst ingen av honorene i ruter, kan spillet bare vinnes ved pseudo-skvis, og vi har da heller ingen bedre måte å forberede en sådan på.

I et tilfelle kan spillet vinnes uten pseudo-skvis, nemlig hvis Øst har 9 8 double i ruter, (da kunne vi spille ru. K og ru. mot E 10 7 og ruter opp igjen, idet vi kaster kløveren på tredje ruterspill. Siden får vi usannsynlig på ru. 7) men en slik sats er for usannsynlig til at vi kan basere spillet på den.

Løsning på oppgave nr. 4.

Kontrakt 6 hjerter uten meldinger fra motparten.

De sitter Øst. Deres makker spiller ut spar 4. Spilleren legger spar 3 fra bordet. Blindemann og Deres kort:

Ser De noen mulighet til bet? Hvilket kort må De bruke i første stikk?

5 poeng: Stikke med spar dame og returnere spar. 4 poeng: Stikke med spar dame og spille en annen farge tilbake.

Vi kan gå ut fra følgende: Syd har en gjenmeldbar hjerterfarge, ruter ess og kløver ess og en dobbelton i spar.

Hvis Syd har 6 hjerter, er den eneste betsjanse at makker har K Kn i spar og K D i ruter, idet spilleren har 6 hjerterstikk, 3 kløverstikk, 1 ruterstikk og 1 sparstikk. I det tilfelle spiller det ingen rolle om vi stikker med spar 8 eller dame, hvis vi bare spiller spar opp igjen.

Hvis Syd har bare 5 hjerter, kan han vinne spillet i alle fall hvis han ved siden av sine 2 ess har spar K, idet han eliminerer alle farger unntatt ruter og spiller makker inn på K D x i ruter.

At spilleren har K x i spar er imidlertid helt usannsynlig, siden han ikke legger i spar 9 eller 10 fra bordet.

At de fleste av løserne har valgt å bruke spar 8 i første stikk har derfor vært redaksjonens hittil største overraskelse. De fleste mener at det er overveiende sannsynlig at Syd har Kn x i spar, men at spar 8 likevel er det riktige, fordi makker ellers vil bli skviset hvis han har K D i ruter.

Alle andre meldeforløp blir mer eller mindre skudd i mørket. Nord har f. eks. ikke kort til å si 2 grand etter en eventuell kloveråpning og 1 ruter fra makker.

Resultatet av januarkonkurransen.

Premievinnerne:

1. pr. Aage Bruvold, Florø.
2. pr. Finn Jordfall, Postboks 254, Asker.
- 17 poeng: Aage Bruvold, Florø, Yngvar Nytroen, Rendal, Dagfin Schinstad, Tr.heim, Otto Steen, Namsos, Finn Jordfall, Oslo.
- 15 poeng: Karl Netland, Voll på Jæren.
- 14 poeng: Lars Østenstad, Asker, Egil A. Caspersen, Strommen, H. J. Hansen, Viborg, Håkon Hoel, Harstad, Kåre Vorum, Oslo, Ernst Frantzen, Tyssedal, R. Hjelle, Bergen.
- 13 poeng: G. Lindström, Hässleholm, Sverige, Bjarne Sunde, Florø, Håkon Tokle, Isfjorden, Harald Lund, Lilleaker.
- 12 poeng: Nils Bækken, Adalsbruk, Erik Odegård, Andalsnes, John Melbye, Brønnøysund, Per Haave, V. Aker, Per Bo, Fåvang, Tor Lynneberg, V. Aker, Hans Jacobsen jun., Vestby, Leif Tvette, Frosta.
- 11 poeng: M. Didriksen, Bardu, L. Monssen, Bardu, Magnus Dahl, Oslo.
- 10 poeng: Jone Mauland, Oslo, Gudrun Fønss, Fredericia, Einar Dingstad, Spydeberg, Jon Helness, Oslo, L. Stormbo, Oslo, Finn Opsahl, Koppang, Alb. Gustafsen, Asker.
- 9 poeng: Henning Riise, Hamar, Henrik Schultz, Kirkenes, Finn Jervell, Vadso, Th. Iveland, Kirkenes, Peder Medby, Narvik, Oluf Bjerck, Florø, Birger Johansen, Drammen, Leiv Schwingel, Oslo, E. Akre, Vikersund, Kristian Arnesen, Bekkelaget, Andr. Borsum, Røa, R. Dick Henriksen, Oslo, Alf Presberg, Hokksund, Magne Skrede, Elverum, Finn Ottersen, Kristiansand S., Th. Larsen, Tyssedal.
- 8 poeng: Odd Ravlo, Verdal, Olav Kristiansen, Narvik, Gunhild Hanssen, Bergen.
- 7 poeng: Hermod Brønd, Storsjøen, A. J. Falstad, Moss.
- 6 poeng: Leo Tvedt, Tyssedal, Håkon Nøhnen, Storsjøen, Anders Ganum, Skjåk, Birger Hugen, Storsjøen, Marie Baade, Stavanger, Arild Solberg, Trondheim, Olaf Høhre, Vikersund, Ruth. I. Bie, Tr.heim, Frantz Koppang, Elverum.
- 5 poeng: Morten Kals, Sunde Bru, Dagfinn Kjeseth, Bergen, Elsar Rodberg, Andalsnes, Gunnar Tokle, Andalsnes.
- 4 poeng: Alfred Abrahamsen, Drøbak, Håkon Gunnes, Skien, Petter Kaggestad, Oslo.

De plasserer Syd med disse kortene

♠ Kn x ♥ K Kn x x x ♦ E x x ♣ E x x

og mener altså at makker blir skviset hvis de stikker med spar dame. (Spilleren må i så fall kaste knekten.) Dette er riktig hvis de ikke returnerer spar med det samme, men i så fall blir det heller ingen skvis, mens spilleren får en glimrende sjanse til å vinne spillet ved eliminasjon og innspill når de bruker spar 8 i første stikk.

Og hvis spilleren skulle ha

♠ Kn x ♥ K Kn x x x ♦ E D x ♣ E x x

blir jo spillet bare til å legge opp eller at han har fått stikk for spar knekt, mens han får valget mellom å spille på skvis mot Vest eller ta ruterfinesse når han får spar dame og spar opp igjen. Skvisen blir i grunnen heller ikke så lett å se.

Selv om spilleren skulle ha

♠ x x ♥ K Kn x x x ♦ E K x ♣ E x x

går han bet med spar dame og spar opp igjen. Det er altså intet å tjene ved å bruke spar 8. Mange tror at et utspill fra kongen fjerde mot en sekser er et usannsynlig og dårlig utspill, men faktum er at det er et meget sterkt utspill, spesielt når det er fare for at spilleren har en sekundærfarge som kan godspilles.

Løsning på oppgave nr. 5.

Alle i farensonen. Nord gir.

♠ E D 6		♠ 8
♥ K 5 2		♥ 10 7 4
♦ K D 4		♦ E 10 6 4 3 2
♣ E 8 4 2		♣ Kn 5 3

Hvordan bør Nord—Syd melde disse kortene forutsatt av Øst—Vest passer hele tiden?

5 poeng:	Nord:	Syd:
	1 gr.	2 ♦
	3 ♦	3 gr.

Nord har 4 honnorstikk og jevn fordeling. En desidert grandåpning. Syd med sin 6-kortfarge og 1 honnorstikk er ikke god nok til 2 grand. (Som tidligere meddelt benytter vi Culbertsons system -41, hvor åpningsgranden ligger mellom 3½ og 4 honnorstikk. De løsere som bruker noe annet må eventuelt gjøre oppmerksom på det.)

Nords 3 ruter viser en god grandåpning og dessuten garanterer han 3 kort i ruter med 2 av de 3 høyeste honnorene i spissen. Syd som får den verdifulle opplysning at makker har K D x i ruter og 2½ å 3 honnorstikk forøvrig, ser da at 3 grand er en meget sjanserik kontrakt.